

dy skarbowe podatków bezpośrednich i opłat skarbowych w okręgach izb skarbowych w Grudziądzu i Poznaniu otrzymują nazwę: „urzędy skarbowe podatków i opłat skarbowych”, urząd zaś wymiaru należyci w Krakowie i Lwowie — nazwę: „urząd skarbowy do spraw opłat stemplowych i podatku spadkowego w Krakowie” oraz „urząd skarbowy do spraw opłat stemplowych i podatku spadkowego we Lwowie”.

§ 9. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie odnośnie do postanowień § 8 z dniem 1 maja 1925 r., zaś odnośnie do postanowień § 1—7 z dniem 1 września 1925 r.

Minister Skarbu: *W. Grabski*

264.

Rozporządzenie Ministrów: Skarbu i Kolei

z dnia 18 marca 1925 r.

w sprawie zmiany przepisów o opłatach stemplowych od dokumentów przewozowych.

Na podstawie art. 6 i 7 ustawy z dnia 7 kwietnia 1922 r. w przedmiocie podwyższenia i zrównania stawek przy niektórych opłatach stemplowych (należyciach) (Dz. U. R. P. № 38 poz. 315) i art. 1 ustawy z dnia 19 grudnia 1924 r. (Dz. U. R. P. № 118 poz. 1065) zarządza się co następuje:

§ 1. § 4 przepisów o opłatach stemplowych od dokumentów przewozowych, ogłoszonych rozporządzeniem Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Kolei Żelaznych z dnia 24 kwietnia 1923 r. (Dz. U. R. P. № 44 poz. 300) oraz ustęp pierwszy rozporządzenia Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Kolei Żelaznych z dnia 28 kwietnia 1924 r. w sprawie opłat stemplowych od dokumentów przewozowych na obszarze górnośląskiej części województwa śląskiego (Dz. U. R. P. № 37 poz. 402) uzupełnia się przepisem następującym:

„Jeśli nadawca wysyła towar do stacji położonej zagranicą za bezpośrednim listem przewozowym, winien uiścić opłatę stemplową przez naklejenie znaków stemplowych odpowiedniej wartości na liście przewozowym, które stacja nadawcza kasuje stemplem ekspedycyjnym (datownikiem)”.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 maja 1925 r.

Minister Skarbu: *W. Grabski*

Minister Kolei: *Tyska*

265.

Rozporządzenie Ministrów: Pracy i Opieki Społecznej i Spraw Wewnętrznych

z dnia 24 marca 1925 r.

w sprawie stosunku organów inspekcji pracy do organów służby zdrowia władzy administracyjnej I instancji.

Na podstawie punktów 3 i 4 art. 15 dekretu tymczasowego o urządzeniu i działalności inspekcji pracy z dnia 3 stycznia 1919 r. (Dz. P. P. P. № 5 poz. 90), art. 1 zasadniczej ustawy sanitarnej z dnia 19 lipca 1919 r. (Dz. P. P. P. № 63 poz. 371) i punktu 4 § 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 18 stycznia 1924 r. w przedmiocie rozdziału kompetencji Ministra Zdrowia Publicznego (Dz. U. R. P. № 9 poz. 86) zarządza się co następuje:

§ 1. W miejscowościach, gdzie niema dostatecznej liczby lekarzy inspekcji pracy, inspektorzy pracy w razie potrzeby współdziałania lekarskiego w sprawach higieny pracy zwracają się do władz administracyjnych I instancji (lekarzy powiatowych).

§ 2. Władza administracyjna I instancji (lekarz powiatowy), współdziałająca z inspektorem pracy, może na wezwanie inspektora pracy lub z własnej inicjatywy zwiedzać zakłady pracy, w szczególności zaś oglądać pracownie i narzędzia, badać pracowników i surowce — w miarę możliwości wspólnie z inspektorem pracy.

O zauważonych przez siebie brakach w zakresie higieny pracy władza administracyjna I instancji (lekarz powiatowy) zawiadamia właściwego inspektora pracy, załączając jednocześnie wniosek o wydanie przez inspektora stosownych zarządzeń.

W razie niewydania zarządzeń zgodnie z wnioskiem władzy administracyjnej I instancji (lekarza powiatowego) inspektor pracy winien o tem piśmiennie przy wyłuszczeniu motywów odmowy zawiadomić władzę administracyjną I instancji, która może zażądać, by jej wniosek był rozpatrzony i rozstrzygnięty wspólnie przez okręgowego inspektora pracy i właściwą władzę administracyjną II instancji. Gdyby porozumienia nie osiągnięto, sprawę rozstrzyga ostatecznie Minister Pracy i Opieki Społecznej wspólnie z Ministrem Spraw Wewnętrznych.

§ 3. W wypadkach nagłych, które narażają na poważne niebezpieczeństwo zdrowie pracowników lub sąsiednich mieszkańców, władza administracyjna I instancji (lekarz powiatowy) może wydać bez porozumienia z inspektorem pracy tymczasowe konieczne zarządzenia higieniczne, zawiadamiając o nich bezzwłocznie właściwego inspektora pracy.

§ 4. Rozporządzenia i przepisy w sprawach higieny pracy będą wydawane przez Ministra Pracy i Opieki Społecznej i Ministra Spraw Wewnętrznych, a w zakładach, podlegających bezpośrednio innym ministrom w porozumieniu z właściwymi ministrami.

§ 5. W razie potrzeby badania surowców, produktów, powietrza, pyłu i gazu w zakładach pracy

inspektorzy pracy winni zwracać się o badanie do państwowych zakładów badania żywności i przedmiotów użytku.

§ 6. Ministerstwo Spraw Wewnętrznych (Generalna Dyrekcja Służby Zdrowia) na wniosek głównego inspektora pracy udzieli pomocy przez urządzanie i prowadzenie kursów dokształcających dla inspektorów pracy w państwowej szkole higieny w zakresie, uzgodnionym z głównym inspektorem pracy.

§ 7. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie w 14 dni po ogłoszeniu.

Minister Pracy i Opieki Społecznej: *F. Sokal*

Minister Spraw Wewnętrznych: *Ratajski*

266.

Rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej

z dnia 30 marca 1925 r.

w sprawie wykluczenia od prawa do świadczeń zabezpieczeniowych osób zabezpieczonych na wypadek bezrobocia, pozostających bez pracy na skutek choroby, inwalidztwa, strajku lub też przewinień, które na mocy obowiązujących ustaw powodują wydalenie z pracy.

Na mocy art. 4 i 39 ustawy z dnia 18 lipca 1924 r. o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia (Dz. U. R. P. № 67 poz. 650) zarządza się co następuje:

§ 1. Prawo do otrzymywania zasiłków na wypadek bezrobocia tracią zabezpieczeni na cały czas przejściowej niezdolności do pracy, spowodowanej chorobą bez względu na wykonanie w stosunku do nich przymusu ubezpieczenia na wypadek choroby. Prawo to zabezpieczeni odzyskują ponownie z chwilą, gdy w okresie ich bezrobocia stan zdrowia pozwala im na podjęcie właściwej pracy.

§ 2. Jeżeli zabezpieczeni nie mogli z powodu choroby dokonać zgłoszenia o zasiłek, lub po dokonaniu go utracili prawo do zasiłku, jednak pragną po wyzdrowieniu korzystać z zasiłków, winni po zgłoszeniu złożyć w Państwowym Urzędzie Pośrednictwa Pracy, prócz z reguły wymaganych dowodów, świadectwo lekarskie, względnie piśmienne zaświadczenie rządcy lub właściciela domu, stwierdzające daty zachorowania i wyzdrowienia bezrobotnego. W razie wątpliwości, czy zgłaszający się po chorobie bezrobotny jest zdolny do pracy, zarząd obwodowy winien zarządzić lekarskie badanie bezrobotnego.

§ 3. Zgłoszenie z dowodami, wymienionymi w § poprzednim, winno być dokonane przez bezrobotnych:

1) których stosunek najmu pracy został rozwiązany po rozpoczęciu się choroby, — w ciągu miesiąca od daty wyzdrowienia,

2) którzy zachorowali w czasie pierwszego miesiąca po dniu rozwiązania stosunku najmu pracy i przed zachorowaniem nie zgłosili swego prawa do zasiłków, — w ciągu miesiąca od dnia rozwiązania stosunku najmu pracy po odliczeniu czasu choroby.

Bezrobotnym, którzy zachorowali po zgłoszeniu się o zasiłek lub w czasie pobierania go, dalsze zasiłki są wypłacane bez 10-dniowego okresu wyczekiwania, przewidzianego w art. 13 ustawy o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia.

§ 4. Prawo do zasiłków na wypadek bezrobocia tracią zabezpieczeni na cały czas trwania niezdolności do pracy (inwalidztwa).

Prawo do zasiłków przywraca się bezrobotnym inwalidom:

1) gdy odzyskają zdolność umożliwiającą im wykonywanie pracy, zaofiarowanej w Państwowym Urzędzie Pośrednictwa Pracy. Stopień zdolności do pracy winien być stwierdzony przez zakład przymusowego ubezpieczenia od wypadków lub inny zakład ubezpieczeń społecznych, a w razie niepodlegania obowiązkowi ubezpieczenia, przez lekarza powiatowego lub inspektora pracy, — względnie

2) gdy inwalida zgłasza w Państwowym Urzędzie Pośrednictwa Pracy nowy wypadek bezrobocia, niespowodowanego stanem inwalidztwa lub jakkolwiek inną przyczyną, która na mocy art. 4 ustawy o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia pozbawia prawa do zasiłków.

Zarządowi obwodowemu funduszu bezrobocia przysługuje prawo nieprzyznania zasiłku lub zawieszenia prawa pobierania ich w stosunku do pozbawionych pracy inwalidów w razie udowodnienia przez Państwowy Urząd Pośrednictwa Pracy, że dany inwalida nie jest zdolny do stałej pracy.

§ 5. W wypadku, gdy pozbawieni pracy inwalidzi, odzyskawszy częściową zdolność do pracy, pragną wykorzystać uprawnienia przewidziane w ust. 2 § 4 niniejszego rozporządzenia, winni przy zgłoszeniu się do Państwowego Urzędu Pośrednictwa Pracy złożyć, prócz dowodów wymaganych z reguły, rezolucję zakładu ubezpieczeniowego w sprawie przyznania lub odmowy renty lub, w braku takiej rezolucji, świadectwo lekarskie, które winno zawierać:

- określenie stopnia zdolności do pracy,
- datę, od której zabezpieczony jest inwalida, oraz
- datę, od której stał się częściowo zdolnym do pracy.

§ 6. Zgłoszenie się do Państwowego Urzędu Pośrednictwa Pracy o zasiłek winno być dokonane przez inwalidę:

1) którego stosunek najmu pracy został rozwiązany po wypadku inwalidztwa — w ciągu miesiąca od daty wydania rezolucji zakładu ubezpieczeniowego, względnie zaświadczenia lekarskiego,

2) który stał się inwalidą w okresie pierwszego miesiąca po dniu rozwiązania stosunku najmu pracy i uprzednio nie zgłosił swego prawa do zasiłku — w ciągu miesiąca od daty wydania rzeczony rezolucji lub świadectwa lekarskiego po odliczeniu czasu pomiędzy dniem rozwiązania stosunku najmu pracy a dniem powstania inwalidztwa.